

САБОРНИК

БИЛТЕН БЕОГРАДСКЕ САБОРНЕ ЦРКВЕ
СВЕТОГ АРХАНГЕЛА МИХАИЛА

НЕДЕЉА, 28. ЈУН 2015, ГОДИНА 16, БР. 42

КОСМЕТ - СУЗА КОЈУ ЈЕ НЕБО ИСПЛАКАЛО

Није било тешко предвидети да су многа социополитичка збивања на Балкану, током протеклих 10 и више година, указивала на “независно Косово”, а, као један од циљева игре моћника овога света, ипак је овај, по међународном праву, нелегални и аморални чин признавања и прихватања од стране западних сила, “самопроглашења независности” Косова, један огроман ударац у саму срж српског националног бића. А, затим уследише и “мањи”, али не мање перфидни и болни, ударци од стране званичника ове географски тако простране, а по политичким просуђивањима најалост све уже и оскудније земље - Америке, јер је нама Србима и сама госпођа др Рајс, у својству државног секретара, поручила “да је крајње време да заборавимо 1389. годину и да кренемо напред”. Можете ли да замислите било ког иоле озбиљнијег политичара овога света који би јеврејском народу поручио да је крајње време да забораве Јерусалим и да крену напред? Наравно да се нико, осим можда садашњег вође Ирана, не би усудио тако нешто да каже. Али, када је реч о нама, Србима, свако може не само да каже, већ и да уради оно што зажели. ...

Зашто су Косово и Метохија тако блиски и важни нама, Србима? Да ли тек као символ пуке “историјске сентименталности”? Да ли због традиције? Можда зато што су у безбројним песмама опевани? Или је то због нечега, у небо-земној димензији нашег постојања, неупоредиво значајнијег? Разлог тако дубоке укорењености Косова и Метохије у нама, па чак и ако је то, код неких, тек на плану национално несвесног, јесте у томе што је географски невелика косовско-метохијска земља тако густо посејана, оплемењена и неизвештаченом лепотом украшена безбројним црквама, манастирима, капелама, црквиштима и гробљима, а као *најгласнијим знамењем српско-православног подвига на путу Христовом*. А, у исто време, то знамење би свима требало да буде и довољно јасан “социополитички” доказ о томе *чија је то земља*. Варате се ако мислите да ћу рећи да је српска. Није српска! *Божија је то земља!* Божија, а онда нашим прецима подарена да би се на њој за вечност припремали. И, ма колико да су многи данашњи Срби, било у Отачству или у расејању да живе, искрено говорећи, далеко од вере и идеала праотаца наших, ипак у свима нама, па макар било и у оном већ поменутом национално несвесном слоју личности, ипак у нама, чак и ако не гори и не пламти, барем тиња

кандило исте оне вере којом наши преци пролазност препловише и до прага вечности допловише. Једино тим светлом, макар и пламичка, ми и сами видимо, али можемо и другима да покажемо *свих оних, и словом и бројем, преко 1400 (хиљаду и четири стотине) српских православних цркава, манастира, капела, црквишта и гробаља*. И то како оних постојећих, тако и оних до темеља спаљених, или срушених, па преораних руком безумља, мржње и неизлечивог осећаја историјске инфериорности.

Као православни хришћани, сви смо ми сада, без обзира на то где живимо, суочени са једним веома важним питањем: Шта нам је сада чинити за Косово и Метохију, али и за све нас? ... Најважнији део одговора нам долази управо из светиња косовско-метохијских, и он гласи: *најделотворнији вид побуне против зла јесу пост и молитва!* Већ чујем неке како ће одмах да кажу: “Али, то је тако несавремено”, или оне друге, који би и прве да надгласају поруком: “Ма, то је данас нереално”, или треће који су толико “реални” да кажу: “Ама, људи, нама требају политичка решења, коме је данас до молитве и поста?”... Баш зато што је данас мало коме до молитве и поста, зато нам се све ово и дешава! ... И, управо због све јачих прогона и тежих искушења требало би *јаче пригрити Крст Христов и наши!* Крст косовско-метохијског страдања није *само њихов тамо доле*. То је наш заједнички крст. И *они тамо доле*, они малобројни Срби, они наши истрајни свештеници, монаси и монахиње, то није никаква “шака јада” од рода нашега, како се негде може чути, већ ГРОМАДА ПОНОСА! *Сви они заједно су знак Васкрсења!* Ко то не схвата и не осећа, коме су Крст, молитва и пост страни и далеки, томе је тешко објаснити да је Космет суза коју је небо исплакало, а да је Српски Крст од тих суза изливен. ...

Можемо ли, драги моји, уопште и замислити ону невероватну количину духовне енергије и реалну делотворност једног одважног молитвеног чина, који свакоме од нас стоји на располагању? Покушајте да замислите све православне Србе широм света, па још потпомогнуте свим осталим православним хришћанима, како у исто време, свакога дана, или вечери, или ноћи, клече у молитви пред иконом у своме дому! ... *Снага молитве је увек била, јесте и биће, више него стварна и могућа!* ... Наравно, не она молитва која је налик “новчићу” који се убацује у “аутомат за испушење жеља”! ... Не заборавимо, сви се они свакодневно моле за све нас расејане и заблуделе, како географски, још више духовно. За нас изгубљене и од Крста отуђене! Молитва и пост би, дакако, и за све нас и за децу нашу још како потребни и благотворни били! Племените су сузе свих Срба широм земаљског шара за незнатом браћом и сестрама на Косову и Метохији! Али, не заборавимо и то, драги моји, да њих суза Милости Божије умива! Заплачимо, ако то још умемо, над собом и децом нашим, и над овим све дубљим и ширим понором празнине који пред нама, под фирмом “слободе” зјапа!...

О. Милош Весин, парох јужночикашки, 2008.

ТО ЈЕ СРБИЈА ОД НЕБА КУПИЛА

Ми нисмо ни славили јунаке Косовскога боја, него јунаке косовске мисли... Тамо је могла да изгуби војска, али је победио Дух, тако да то није никакав пораз, него највећа победа. ... То је бесмислено, кад ви слушате људе који говоре: "То је изгубљено, то није наше". Они су поклонили туђе, направили се великим добротворима. Нас су сматрали сувишнима -

јачи су и без нас могу, али некако се стално појављује да док ми то не дамо, све је то сумњиво кавалерство и добротворство, и да од нас све то зависи. Не видим ништа да бисмо ми могли сада друго чинити, него рећи: "Само ти, дијете, ради свој посао, али ја у томе не учествујем, и не тражите од мене толико самопонижење да ја оставим своје светиње, своју мисао, и да се придружим тој

причи због нечега што ћете ви мени дати. А, све што ми дате не може ни да се пореди са оним што ми узимате". Све то што ти обећавају није ни примаћи ономе што ти траже, и да платиш улазницу за Европску унију нечим скупљим од целе Уније, која је од данас до сутра, која зависи од неке силе којој ће досадити, па ће рећи: "Више нећемо; правићемо нешто друго", а ово је увек и до века.

Не може се ни проценити, кад се прича о Косову, ја нисам чуо да је

неко написао: хајде да овај небески део заборавимо, него да се земаљскога сетимо и да кажемо: колико има тамо река, колико рибе у тим рекама, колико шума и колико звери у тим шумама, како се зову те реке, колико има тих планина и како им је име, колико има тих ливада, колико има тих рудника и шта све има у тим рудницама... И, све то треба неко некоме да да...! То што неко тамо у већини живи и нема ниједног Србина - то је Србија од неба купила... *Академик Матија Бећковић, из интервјуа на радију "Слово љубве"*

У ПОЧЕТКУ БИШЕ РЕЧ...

Зоран Богвац, у својој антологијској књизи, *Нечујна звона - хришћанско наслеђе Космета*, пише да је Косово и Метохија био "предео осут црквама као летње небо звездама". Сама реч МЕТОХИЈА потиче од речи МЕТОХ, што је посед који припада цркви или манастиру, па Метохија дословно означава земљу која припада Цркви, Христовој Цркви, Православној. Скраћивањем назива у Косово (без Метохија), у новије време, ради се неприметно на томе да се, језичком манипулацијом, и из свести људи избрише Чија је то земља.

У НЕДЕЉИ ЧЕТВРТОЈ ПО ДУХОВИМА ПРОСЛАВЉАМО:

- 28.(15) Св. пророк Амос; *Св. мученик кнез Лазар и сви св. мученици српски - Видовдан*
29.(16) Свети Тихон Апатунтски Чудотворац
30.(17) Свети мученици Мануил, Савел и Исмаил
01.(18) Свети мученици Леонтије, Ипатије и Теодул
02.(19) Св. апостол Јуда; Преп. Пајсије Велики; Свети Јован Шангајски
03.(20) Св. свештеномученик Методије; Преподобни Наум Охридски
04.(21) Св. мученик Јулијан Тарсијски; Преподобна Анастасија Српска

Прича о ЕУ толико личи на причу о комунизму: само да се докопамо комунизма, па ће свака рупа на аутопуту бити поравнана, радићемо колико хоћемо и узимати колико нам треба. И сад се иста таква прича говори о Европској унији, и то управо у време када су чланице Европске уније, као што је Грчка, свакога дана на телевизији због њихових проблема, а говоре нама да ће нам их решити Европска унија. Преко пута нас је Румунија, па Бугарска, и сви гледају у каквим они бедама таворе и чиме се они и даље муче и боре. Само се на нас не односи! Неки траже већ да изађу из Европске уније, неки нису ни ушли... Као да нама неко брани да ошишамо траву или направимо пут, и без Европске уније! Не, то се, као у комунизму, све одлаже - кад уђемо у ЕУ. Србија је усред Европе - а они су изједначили Европу и Европску унију - па си ти, ако си против Европске уније - и против Европе, а то значи и против своје географије, против простора на коме живиш. Изједначајући Европу и Европску унију, они праве једну општу забуну, а не причајући о проблемима Европске уније, они пристају на једно понижење Србије, која треба да уђе у ЕУ - *последња*, кад већ многи хоће да је напусте јер су проверили шта је ЕУ. А, ми ћемо по сваку цену да уђемо и да седимо у некој магарећој клупи, и то под условима које није имао нико други. Просто је несхватљиво да се тако може причати нека тако утопистичка прича и налазити неко решење у таквој једној измишљеној причи, и да они једну стару европску државу понижавају толико да кажу: ако испуни услове - а пола се тих услова односи на Косово и Метохију - добиће датум (!) када ће моћи да разговарају о том чланству...

Академик Матија Бећковић, из интервјуа на радију "Слово љубве"

Драга браћо и сестре, данас слаavimo Видовдан. После Свете Литургије, служићемо парастос свим косовским мученицима од Видова дана до данас. У четвртак, 2. јула, на празник св. Јована Шангајског и Санфранцисканског, чије се честице моштију налазе у нашем храму, св. Литургија почиње у 8:00.

На нашем сајту, у рубрици *Мошти у Саборној цркви*, можете погледати житије овог великог Светитеља, филм у слајдовима и причу о историјском путу иконе са његовим моштима из Саборне цркве у Сремску Митровицу.

Главни и одговорни уредник: протојереј-ставрофор Петар Лукић. Уредник издања: Ивана Атанацковић. Тел. храма: 011/2636-684. Факс: 011/2636-566. www.saborna-crkva.com. sabornik@saborna-crkva.com. Тираж: 1000 примерака.